



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. D.**, zastoupena Mgr. Dagmarou Rezkovou Dřímlovou, advokátkou se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 1 Ad 18/2016 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Dagmaře Rezkové Dřímlové, advokátce se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky pro hl. m. Prahu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 10. 2015, č. j. 50028/2015/AAE, nebyla žalobkyni přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. Dle správního orgánu I. stupně žalobkyně nesplňuje podmínku stanovenou v § 33 odst. 2 věty první zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), neboť jí nebyl přiznán příspěvek na živobytí s ohledem na skutečnost, že příjem společně posuzovaných osob po odečtu přiměřených nákladů na bydlení dle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi (7 170,50 Kč) přesahoval částku živobytí společně posuzovaných osob ve výši 6 590 Kč. Žalobkyni

nebylo možno přiznat doplatek na bydlení ani dle § 33 odst. 2 věty druhé téhož zákona, přestože příjem společně posuzovaných osob snížený o přiměřené náklady na bydlení nepřevyšuje 1,3 násobek částky živobytí společně posuzovaných osob. Žalobkyně totiž dle zjištění správního orgánu I. stupně vlastní v obci Vinaře zahradu o výměře 1 938 m² a pozemek o výměře 41 m², jehož součástí je stavba, přičemž minimální odhadní cena tohoto nemovitého majetku činí 59 370 Kč. Žalobkyně tedy vlastní majetek, který lze využít ke zvýšení příjmů. Její vlastnické právo není nijak omezeno a nejedná se o majetek, jehož prodej nebo jiné využití nelze vyžadovat nebo jehož prodej nebo jiné využití by nebyl úměrný zisku z něj plynoucímu. Využití tohoto majetku lze dle správního orgánu I. stupně po žalobkyni spravedlivě žádat pro zajištění jejích potřeb.

[2] Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2016, č. j. MPSV-2016/24463-911, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalobkyni nebyl přiznán doplatek na bydlení, přestože její příjem a příjem společně posuzované osoby nepřesáhl 1,3 násobek jejich částky živobytí ve smyslu § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť její sociální a majetkové poměry přiznání doplatku na bydlení neodůvodňovaly. S tímto závěrem správních orgánů se soud ztotožnil. Žalovaný totiž přesvědčivě zdůvodnil, proč je hodnota nemovitého majetku žalobkyně překážkou přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi. Správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek zákona o pomoci v hmotné nouzi a soudu nepřísluší v této otázce dovozovat odlišné či opačné právní závěry. Po žalobkyni lze spravedlivě žádat, aby zajistila svou výživu a ostatní základní osobní potřeby využitím nemovitého majetku, který vlastní. Může-li osoba stav hmotné nouze překonat bez pomoci dávek, nelze tyto poskytnout. Teprve není-li to možné, nastupuje dobrodíní státu. Poukaz žalobkyně na § 2 odst. 2 písm. b) a § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi je pro posuzovanou věc irrelevantní, neboť správní orgány nezpochybnil, že by žalobkyně nespádala do působnosti zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně dále zaměňuje odůvodněné náklady na bydlení a přiměřené náklady na bydlení. Jedná se však o samostatné pojmy, přičemž odůvodněné náklady na bydlení jsou relevantní pouze pro stanovení konkrétní výše doplatku na bydlení, na nějž žalobkyni nárok nevznikl. S ohledem na konstrukci § 9 zákona o pomoci v hmotné nouzi nelze při výpočtu příjmu pro účely příspěvku na bydlení zohlednit skutečnou výši výdajů na bydlení ani reálný příjem, jedná se o matematickou operaci. Rovněž hodnocení zdravotního stavu nemá žádný význam při posuzování nároku na doplatek na bydlení, ale teprve při určení jeho výše. Zbylé žalobní námitky obsahově spadají do řízení o příspěvku na živobytí, který není předmětem žaloby.

III.

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Považuje rozsudek za nespravedlivý a neobjektivní, neboť nebyla zohledněna její skutečná majetková situace. Její

pokračování

starobní důchod je řádově o několik set korun nižší, než odůvodněné náklady na bydlení. Celkový měsíční příjem všech společně posuzovaných osob v rodině stěžovatelky v období od května 2015 do července 2015 činil 11 285 Kč, zatímco průměrné měsíční odůvodněné náklady na bydlení dosáhly výše 13 525 Kč. Příjmy stěžovatelky a možnost využití majetku byly posouzeny na základě tržních cen, zatímco výdaje nejsou posouzeny podle jejich skutečné výše.

[5] Možnost využití nemovitého majetku pak byla posouzena v rozporu s § 14 odst. 2 a § 11 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Nadto byla cena tohoto majetku určena v rozporu se zákonem č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Nelze souhlasit s tím, že by využitím nemovitého majetku byla zajištěna výživa a ostatní základní osobní potřeby stěžovatelky.

[6] Stěžovatelka splnila podmínky § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, jakož i podmínky pro přiznání doplatku na bydlení. Ke své situaci dále uvedla, že byla nucena předčasně ukončit smlouvu o stavebním spoření a smlouvu o penzijním spoření. V každém měsíci rozhodného období měla záporný zůstatek na bankovním účtu. Městský soud rovněž nezohlednil její pokročilý věk a zdravotní stav, kvůli němuž má zvýšené výdaje na léky a stravu.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předně uvést, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Uvedený závěr lze plně vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 Ads 140/2018 - 44. Jelikož stěžovatelka formulovala kasační námitky velmi obecně až heslovitě, postupoval Nejvyšší správní soud při jejich vypořádání optikou výše uvedeného.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka fakticky rovněž uplatnila, když městskému soudu toliko obecně vytkla, že se nezabýval žalobními body (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47). Nepřezkoumatelnost je ostatně natolik závažnou vadou soudního rozhodnutí, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i

tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný. Městský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Zároveň uvedl, proč k ostatním námitkám nepřihlédl. Důvody, které vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění rozsudku seznatelné. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné nedostatky zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve smyslu ustálené judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130).

[13] Předmětem sporu v této věci je, zda stěžovatelce vznikl nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení od měsíce srpna 2015. Pro posouzení věci je tedy rozhodné, zda stěžovatelka splnila podmínky stanovené v § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dle uvedeného ustanovení platí, že *[p]odmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí. Doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům také osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob.*

[14] Stěžovatelka namítala, že městský soud vyhodnotil splnění podmínek pro přiznání doplatku na bydlení chybně, neboť výdaje stěžovatelky jsou vyšší než její příjmy a příjmy společně posuzované osoby (jejího syna).

[15] Obdobnou argumentací stěžovatelky se již Nejvyšší správní soud zabýval, přičemž nyní rozhodující senát neshledal důvod se od této prejudikatury odchýlit.

[16] Již v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Ads 20/2018 - 32, Nejvyšší správní soud stěžovatelce vysvětlil, že zákon o pomoci v hmotné nouzi rozlišuje mezi odůvodněnými náklady na bydlení (§ 34) a přiměřenými náklady na bydlení. Za přiměřené náklady na bydlení jsou dle § 9 odst. 2 zákona považovány odůvodněné náklady na bydlení, avšak pouze do výše 30 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob, resp. 35 % v hlavním městě Praze. Pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi se přitom zohledňuje příjem, který je snížen o odůvodněné náklady na bydlení, avšak pouze do výše přiměřených nákladů na bydlení. Jinými slovy, jsou-li odůvodněné náklady na bydlení vyšší než přiměřené náklady na bydlení, k rozdílu se při stanovení příjmu nepřihlíží. Příjem vypočtený podle § 9 odst. 2 zákona tak nepředstavuje reálný příjem osoby, jak mylně dovozuje stěžovatelka, ale výsledek matematické operace zohledňující právní úpravu v § 9 odst. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Pro posuzování nároku na dávky dle zákona o pomoci v hmotné nouzi proto nelze vyjít z představy, že nárok na dávky má ten, jehož výdaje na bydlení jsou vyšší než jeho příjmy, ale je nutné postupovat dle příslušných ustanovení, která výpočet „příjmů“ a „výdajů“ specifickým způsobem upravují. Prosté srovnání odůvodněných nákladů na bydlení (částka 13 525 Kč) a příjmů všech společně

pokračování

posuzovaných osob v rodině stěžovatelky (částka 11 285 Kč) tak nemůže automaticky bez dalšího vést k přiznání doplatku na bydlení. Správní orgány i městský soud tedy postupovaly správně, když se předně zabývaly srovnáním příjmu stěžovatelky a jejího syna (po úpravách dle § 9 zákona) s částkou na živobytí společně posuzovaných osob.

[17] Další námitky směřují proti závěru správních orgánů a městského soudu, že pro zajištění výživy a ostatních základních životních potřeb stěžovatelky lze spravedlivě žádat využití jejího nemovitého majetku. Stěžovatelka totiž splnila základní předpoklad pro aplikaci § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi, a sice že její příjem spolu s příjmem syna jakožto společně posuzované osoby (7 170,50 Kč po úpravách dle § 9 zákona) nepřevyšuje 1,3 násobek částky živobytí společně posuzovaných osob (6 590 Kč). Doplatek na bydlení lze nicméně přiznat pouze tehdy, odůvodňují-li to celkové sociální a majetkové poměry žadatele. Těmi se dle § 15 odst. 2 zákona rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného v předchozí větě, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po žadateli vyžadovat. Zákon tedy správnímu orgánu ukládá, aby provedl úvahu, zda žadatel disponuje movitým či nemovitým majetkem pro zvýšení svého příjmu za účelem překonání hmotné nouze svépomocí. Správní orgány i městský soud přitom v posuzované věci konstatovaly, že stěžovatelka disponuje nemovitým majetkem v hodnotě téměř 60 000 Kč, který je využitelný pro zvýšení jejích příjmů.

[18] Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že pro posouzení námitek vztahujících se k majetkové a sociální situaci stěžovatelky je významná samotná povaha dávek sociální pomoci a jejich pozice v systému sociálního zabezpečení. K tomu se ostatně Nejvyšší správní soud vyjádřil v jiném rozsudku ve věci stěžovatelky, a sice ze dne 24. 5. 2018, č. j. 1 Ads 433/2017 - 31, kde uvedl, že dávky sociální pomoci představují poslední záchranu „*před úpadkem do situace, v níž by jedinec nebyl schopen uspokojit své nejzákladnější potřeby.*“ Vztahují se tedy na osoby, které by se dle citovaného rozsudku jinak „*ocitly zcela bez prostředků k zajištění základních životních potřeb.*“ Předmětné dávky jsou tedy určeny pro osoby ve velmi tíživé životní situaci, které nejsou s to zajistit si živobytí svépomocí, kdy mnohdy nedisponují žádným zhodnotitelným majetkem.

[19] Nejvyšší správní soud v žádném případě nechce snižovat závažnost situace stěžovatelky, nicméně zákon stanoví jednoznačné podmínky, na základě kterých správní orgán při správním uvážení rozhoduje. Kvůli tomu, že stěžovatelka je vlastníkem předmětných nemovitostí, které nevyužívá k bydlení, a které může využít ke zvýšení svého příjmu, nedosahuje její sociální a majetková situace takové závažnosti, aby odůvodňovala přiznání doplatku na bydlení. To ostatně koresponduje s výše popsanou povahou dávek sociální pomoci. Svou tíživou situací totiž může stěžovatelka překlenout prodejem předmětných nemovitostí, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 Ads 433/2017 - 31. Stěžovatelka se tedy nenachází na oné pomyslné hranici, kdy by nebyla schopna uspokojit své nejzákladnější potřeby. Prodej, či jiné využití předmětného nemovitého majetku přitom lze po stěžovateli spravedlivě požadovat, jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatelky. V rozsudku ze dne

20. 9. 2018, č. j. 10 Ads 369/2017 - 36, uvedl, že „[n]ezáleží na tom, zda by šlo o jeho prodej, pronájem či jinou dispozici se zahradou a pozemkem, jehož součástí je zahradní chatka, vše v obci Vinaře. Jedná se o nemovitosti, které stěžovatelka využívá k rekreačnímu účelu, a nikoliv k bydlení. Proto za daných okolností nebylo nespravedlivé (§ 14 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi) žádat po ní, aby majetek využívala k zvýšení příjmů (§ 11 téhož zákona). Stěžovatelka měla správním orgánům prokázat, že její majetek není využitelný, případně že k jeho využití vynaložila veškeré úsilí, jež po ní lze spravedlivě požadovat, i když nakonec majetek využit nebyl (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 Ads 21/2013 - 42).“ Nejvyšší správní soud pak nemá důvod se od uvedených závěrů odchýlit ani v posuzované věci.

[20] V citovaných rozsudcích se Nejvyšší správní soud vypořádal rovněž s námitkou stěžovatelky, že správní orgány nepostupovaly při ocenění nemovitostí v souladu se zákonem. V rozsudku č. j. 10 Ads 369/2017 - 36, konkrétně uvedl, že postup správního orgánu I. stupně při oceňování předmětných nemovitostí „nezpůsobil nezákonnost, která by mohla mít vliv na výsledek řízení. Podstatné je, že stěžovatelčiny nemovitosti nemají zanedbatelnou hodnotu. Správní orgány by stěžovatelce musely zvýšit částku živobytí dle § 26 zákona o pomoci v hmotné nouzi, jen pokud by tento majetek měl bezvýznamně nízkou hodnotu nebo by jej objektivně nemohla využít. Tak tomu ale v případě stěžovatelky nebylo a není.“ V rozsudku č. j. 1 Ads 433/2017 - 31, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „správní orgány pochybily, nepostupovaly-li dle dikce zákona a ocenění nemovitosti stěžovatelky provedly jiným, než zákonem předpokládaným způsobem. Tato vada však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Účelem posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů je zjištění, zda je nutné, aby byl osobě přiznán doplatek na bydlení i přesto, že její příjem je vyšší než částka živobytí. Jedná se tedy o posouzení prostředků, kterými osoba disponuje a zároveň její podíl na situaci, ve které se nachází. Správní orgán vyšel ze skutečnosti, že stěžovatelka vlastní nemovitost, kterou může využít ke zvýšení svého příjmu a ačkoliv se cena zjištěná dle zákona o oceňování majetku a cena se kterou pracoval správní orgán prvního stupně, liší, ani v případě, že by byla posuzována cena nižší, nebylo by možné uzavřít, že se jedná o majetek, jehož využití by nebylo úměrné možnému zisku.“ Ani v tomto případě nemá kasační soud důvod se od citovaných závěrů v nyní posuzovaném případě odchýlit. Městský soud tedy správně posoudil, že majetkové poměry stěžovatelky neodůvodňují přiznání doplatku na bydlení.

[21] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že stěžovatelka vypověděla smlouvy o stavebním spoření a penzijním připojištění, resp. že má záporné zůstatky na bankovních účtech, jak již však bylo výše uvedeno, nelze přehlédnout, že vlastní další majetek, jehož zpeněžením může překlenout tíživé období.

[22] Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatelky, že splnila podmínky § 2 odst. 2 písm. b) nebo § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Předmětem sporu je to, zda správní orgány postupovaly správně při posouzení nároku stěžovatelky na doplatek na bydlení. Podmínky přiznání doplatku na bydlení jsou upraveny v § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Mezi tyto podmínky patří přiznání příspěvku na živobytí podle § 21 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi [n]árok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob. Pro účely posouzení nároku na příspěvek na živobytí, potažmo na doplatek na bydlení, je tak relevantní pouze to, zda

pokračování

žadatel je osobou v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Ostatní kritéria obsažená v § 2 odst. 2 písm. b) potažmo v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi nemají na přiznání či nepřiznání předmětných příspěvků žádný vliv. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že stěžovatelka může být osobou v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) nebo v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, avšak tato skutečnost nezakládá nárok na přiznání doplatku na bydlení, potažmo příspěvku na živobytí. S tímto závěrem byla ostatně stěžovatelka seznámena již v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ads 433/2017 - 31. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že uvedená argumentace stěžovatelky je bezpředmětná.

[23] Rovněž námitka stěžovatelky, že správní orgány ani městský soud nezohlednily její vysoký věk a zdravotní stav, není důvodná. K předmětné námitce Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 1 Ads 433/2017 - 31, uvedl, že „[u]stanovení § 15 jasně stanovuje, co je v rámci takzvaných celkových sociálních a majetkových poměrů předmětem posouzení. Toto posuzování se váže k prostředkům k obživě, nikoliv obecně k dalším okolnostem případu. Správní orgány proto uzavřely, že zejména stěžovatelčina majetková situace neodůvodňuje přiznání doplatku na bydlení.“

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, ke svému nesouhlasu však neuvedla žádné důvody. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že samotná žádost účastníka řízení není důvodem, pro který by bez dalšího musel nařídít jednání (srov. rozsudek ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 - 87). V projednávané věci nebylo prováděno dokazování, všechny rozhodné skutečnosti byly soudu známe jak ze soudního a správního spisu, tak ze stěžovatelčina podání. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod, aby bylo ve věci nařízeno jednání.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[26] Podle § 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s. advokátce, která byla stěžovatelce ustanovena usnesením městského soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 1 Ad 18/2016 - 34, hraří hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně přípisem ze dne 19. 10. 2018 kasačnímu soudu sdělila, že neuplatňuje nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů, neboť stěžovatelka si podala kasační stížnost sama. Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že ze soudního spisu není patrný žádný úkon, který by bylo možné podřadit pod § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nebylo tedy zjištěno, že by zástupkyni vznikly v řízení jakékoliv náklady či nárok na odměnu za zastupování. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se odměna nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu